

1

STEVIE

Thuis in Morningside-Lenox Park, 15.01 uur

DIE VERSCHRIKKELIJKE AVOND had op oneindig veel manieren anders kunnen uitpakken.

Sommige kwantumtheoretici geloven dat er ergens een andere jij rondloopt. Een andere ik. Dat ons heelal echt ontzettend groot is, oneindig groot zelfs, en dat de materie zich daardoor maar op een beperkt aantal manieren kan rangschikken en herschikken. Uiteindelijk moet alles zich herhalen, zeggen ze.

Er is dus een andere versie van deze werkelijkheid. Een parallelle werkelijkheid. Een andere ik. Een andere jij. Een andere versie van de mensen van wie we zouden kunnen houden. Een ander gevolg van elke fout die we hebben begaan... in een andere versie van dit heelal, waarin we leven alsof we maar speelkaarten zijn die telkens opnieuw worden geschud, afhankelijk van de verdeling.

Ik weet er alles van. Ik begrijp de wetenschap erachter. Ik heb het hoogst mogelijke gemiddelde van mijn jaar. Ik heb alle records van Marsha P. Johnson (of MPJ, zoals wij de school noemen) gebroken, verbrijzeld zelfs. Ik had na de derde al eindexamen kunnen doen, maar ik ben op school gebleven vanwege...

Laat maar. Hoe dan ook, ter zake. Die verschrikkelijke avond had op oneindig veel manieren anders kunnen uitpakken.

Stel je voor dat ik die zondagmiddag niet zo was opgegaan in mijn experiment, dat ik niet te laat uit het lab was gekomen, onder het calciumsul-

faat en stinkend naar azijnzuur, met superlange locs die aan een refresh toe waren en handen die een groenige zweem hadden van de overstromende maatcilinders.

Stel je voor dat ik wél de tijd had genomen om eruit te zien als een vriendin die het allemaal voor elkaar heeft, iemand die het waard is om van gehouden te worden, en niet als een overspannen wrak. Stel je voor dat die spanning me er niet toe had gedreven de rampzaligste beslissing ooit te nemen in een poging mezelf relaxed te krijgen. Ik durf niet eens te denken aan wat ik heb gedaan.

Of neem de avond voordat hét allemaal gebeurde: stel dat ik onze zaterdag niet had verziekt door Sola, mijn vriendin, mijn ex-vriendin, die hopelijk nog stééds mijn vriendin is, te vervelen met al mijn grafieken, animaties van hersenmodellen, chemische vergelijkingen en onderzoeksdata van mijn honoursproject scheikunde. De onderzochte hypothese was dat liefde simpelweg een biologische respons is die in het menselijk brein is ingebouwd om de overleving van de soort te garanderen... dus is liefde wel zo belangrijk?

Stel je voor dat ik haar niet had doorgezaagd over mijn hypothese, dat ik er niet op had gehamerd dat uit mijn resultaten bleek dat liefde zwaar wordt overschat in onze maatschappij en dat er vooral mee wordt geschermd om je aan te praten dat het iets van een prestatie is om een partner te hebben.

De slimste van de wereld zijn... dát is pas een prestatie.

Kanker genezen, een eind maken aan een pandemie... dat is iets om trots op te zijn.

Bibliotheken bouwen op plekken waar ze nodig zijn... daar mag je over roeptoeteren.

Maar een relatie hebben? Daar hoef je toch geen medaille of gouden sticker voor te krijgen?

Stel je voor dat mijn hele experiment onze relatie niet had ontkracht.

Terug naar die vreselijke zondagavond in kwestie: stel je voor dat ik niet zo gestrest was geweest, niet zo graag indruk had willen maken, me niet had uitgesloofd om te laten merken dat ik echt wel de slimste van de school was en de universiteiten voor het uitkiezen had, dat ik elk Nigeriaans gerecht dat haar moeder had bereid kon benoemen en dat ik de naam goed kon uitspreken, ook al was ik een buitenstaander, dat ik zó perfect kon zijn

dat Sola's ouders, ooms, tantes, neven en nichten wel van me moesten houden me wel moesten accepteren. Dat ze óns moesten accepteren.

Onze liefde.

Had ik maar niet zoveel gepraat.

Was ik maar niet zo'n zelfingenomen trut geweest.

Was ik maar niet zonder iets te zeggen naar huis gereden.

In een parallelle werkelijkheid zoals die waar de kwantumtheoretici over theoretiseren, is die andere versie van mij misschien minder awkward, minder nerveus. Misschien heeft die andere versie van mij het niet zo nodig om alles te weten om de band met de werkelijkheid niet kwijt te raken, en misschien had die versie van mij haar eigen relatie niet verkloot, nu drie dagen geleden. Misschien waren de kaarten daar anders geschud. Misschien is er een wereld waarin ik geen bom onder mijn leven heb gelegd.

Er wordt op mijn deur geroffeld. 'Wat nou... Ik bedoel, binnen!'

De deur gaat krakend open. Pap vult de hele deuropening. Zijn voorhoofd is zo bruin als stroop en het heeft net zulke barsten als de gemberkoekjes die tante Lisa gisteren voor de feestdagen kwam brengen.

'Ik ga je moeder oppikken bij het aquarium en dan gaan we kerstinkopen doen bij Lenox Mall.' Pap laat zijn blik door mijn slaapkamer glijden en de manier waarop hij zijn lippen op elkaar klemt, geeft aan dat hij niet blij is met de huidige toestand ervan. Zijn ooit supernette, superbeleefde kind zou nooit een rommelige kamer hebben. Toekomstige wetenschappers zijn nóóit rommelig.

'Laat om te beginnen dat "mall" er maar af, pap,' verbeter ik hem terwijl ik strak naar het observatielogboek op mijn schoot kijk. 'Officiéel heet het zo, maar iedereen zegt gewoon Lenox. Ten tweede moet je niet "kerstinkopen" zeggen, want er zijn allerlei winterfeesten aan de gang en er komen er nog meer. Het is niet inclusief.'

Pap zucht. 'Maak het me toch niet zo moeilijk, kleine meid.'

Ik krimp in elkaar en kijk op. Pap weet best hoe pijnlijk dat laatste woord is. Hoe beperkend het nu voelt. Dat ik probeer dingen uit te zoeken. Ik heb het hem verteld. 'Noem me niet zo.'

Hij steekt zijn handen op. 'Sorry. Ik was al je nieuwe regels even vergeten.'

'Ze zijn niet nieuw, pap.'

‘Nou, ik moet het allemaal nog op een rijtje zien te krijgen,’ zegt hij.

‘Ik ook,’ prevel ik. Het voelt alsof alles wat ik dacht te weten van mezelf, van Sola en mijn experimenten, van de wereld, op losse schroeven staat.

Pap zuigt lucht tussen zijn tanden door. ‘Hoor eens, ik kom alleen zeggen dat je nog steeds huisarrest hebt, mocht je het vergeten zijn.’

‘Ik ben het niet vergeten.’

‘Dus ook geen bezoek.’

Ik kijk weer naar mijn logboek. ‘Ze wil me niet zien, dus wees maar niet bang,’ zeg ik. ‘Ik ben er vrij zeker van dat ik alles heb verpest en aangezien jullie me mijn telefoon niet willen teruggeven, kan ik er niet eens iets aan doen.’

Hij zucht en begint aan zijn preek over daden en gevolgen, bla, bla, helemaal in zijn dominee Josiah Williams-modus. ‘En je zet geen voet buiten de deur.’ Hij schraapt zijn keel, zoals altijd als hij zich hard moet opstellen. ‘Zorg dat je de vaste telefoon opneemt als ik bel om je te melden.’

‘Ik weet het.’

‘Is dat wel zo?’ Pap komt de kamer in. ‘De laatste tijd lijkt het namelijk alsof je alles wat ik dácht dat je wist, dingen die ik je heb bijgebracht, overboord hebt gezet, en je gedraagt je alsof je geen greintje verstand meer hebt. Waar is mijn geniale dochter gebleven?’

Ik druk mijn rug dieper in mijn hoekje van de vensterbank en kijk uit over onze voortuin. De lucht is poederig wit en de eerste sneeuw valt. ‘Geen twee sneeuwkrystallen zijn hetzelfde. Wist je dat?’ Maar er is niet te ontkomen aan zijn monoloog over mijn huidige wangedrag en zijn verbazing over het feit dat zijn modelkind, zijn enige kind, het zo kan verknallen. Hij citeert iets uit de Bijbel, maar het gaat mijn ene oor in en het andere uit, en ik zou hem er het liefst op wijzen dat we niet in zijn megakerk zijn en dat hij niet op de preekstoel staat. Dat het laatste wat ik nu wil horen iets is over ‘respect voor mijn ouders’ en ‘goed voorbeeld doet goed volgen’. Jammer dat hij me niet kan zeggen wat je moet doen als je de grootste fout van je leven hebt gemaakt en iemand die je lief is hebt gekwetst.

Ik val hem weer in de rede. ‘Sommige zijn platte platen met dendritische armen als kleine zuilen. Potloodslijpsel of naaldjes, zou je ze kunnen noemen.’

‘Begin je nu echt over snéeuwvlokken, Stevie? Heb je wel íéts gehoord van wat ik tegen je zei?’

‘Sneeuwkrystallen. Het woord sneeuwvlok is meer een algemene term die op één enkel sneeuwkrystal kan slaan, maar ook op een paar samengeklonterde krystallen.’

‘Stephanie Camilla Williams!’ Paps stem wordt laag op die waarschuwendende manier. Als een Afro-Amerikaanse vader je naam zó uitspreekt, weet je dat je hebt te gehoorzamen.

‘Ik heet Stevie,’ mompel ik er dwars doorheen.

‘Stevie dan.’ (Pap vindt het vreselijk om me zo te noemen, maar hij heeft zich erbij neergelegd omdat hij weet dat ik hem anders toch blijf verbeteren.)

‘Wat nou? Het begint net te sneeuwen, dat wilde ik even zeggen, want je moet voorzichtig rijden. Al die gecondenseerde waterdamp die uit die wolken valt,’ zeg ik naar buiten wijzend, ‘kan de wegen blubberig maken. Statistisch gezien stijgt de kans op ongelukken met gemotoriseerde voertuigen onder die weersomstandigheden met zes komma zeven procent.’

‘Ben je niet blij dat je niet mee hoeft?’ Pap knipoogt en komt zo snel op me af om me een zoen op mijn voorhoofd te geven dat ik geen tijd heb om weg te duiken. Ik heb een dosis endorfine nodig om wat ik vanavond móét doen te doorstaan. ‘Alsjeblieft, wees onze perfecte do... ons perfecte kind,’ zegt hij terwijl hij mijn kamer uit loopt.

Ik wil mopperen dat ik geen kind meer ben. Dat ik bijna zeventien ben, maar het zou hem toch niets uitmaken. Op mijn veertigste zal ik in zijn ogen ook nog een kind zijn, want hij blijft mijn vader.

Ik kijk weer naar buiten en zie paps auto achteruit de garage uit komen, de straat in rijden en uit het zicht verdwijnen.

Ik zucht en blader in mijn observatielogboek van alle experimenten die ik heb gedaan. De mislukte, de avontuurlijke, de ingewikkelde en die waar ik een prijs mee heb gewonnen.

Ik blijf maar naar het experiment kijken dat me mijn relatie heeft gekost. Het is confronterend. Mijn trots en vreugde, waarvoor ik een 10 heb gekregen. Het experiment dat een ruzie heeft veroorzaakt die een van de grootste gebeurtenissen uit mijn relatiegeschiedenis met Sola heeft doorkruist: de avond waarop ze me eindelijk zou voorstellen aan haar ouders, niet gewoon als haar beste vriendin, maar als dé vriendin.

Datum: 8 september

Titel experiment: Smoorverliefd, de oxytocineobsessie

Wetenschappelijke vraag: Wat is de biochemie van moderne tienerliefde?

Ik kijk naar mijn tabellen met data van speekselmonsters en oxytocine-metingen. Data die mijn theorie ondersteunden: tieners die beweren ‘verliefd’ te zijn, zullen een oxytocinespiegel hebben die vergelijkbaar is met die van iemand die drugsverslaafd is. Als ik niet voor dat experiment had gekozen, of als ik Sola er helemaal niet over had verteld, was het misschien niet zo’n puinhoop geworden. Had ik er misschien niet zo’n puinhoop van gemaakt. Maar ik heb haar er alles over verteld. Omdat ik haar altijd alles vertel.

Ik klap het logboek dicht en loop naar mijn bureau. Ik pak het piepkleine legoboekje dat ik daar altijd heb liggen en knijp er een paar keer hard in in de hoop dat het mijn hartslag zal vertragen. Ik druk op een knop en het scherm dat ik voor de linkermuur van mijn kamer heb laten installeren gaat omhoog. Er komt geen rij ramen tevoorschijn, maar een landkaart van mijn leven tegen de achtergrond van mams behang, als een complexe, gelaagde wiskundige vergelijking.

Was het leven maar net zo eenvoudig als een scheikundig experiment. Kies de juiste reactiecomponenten en vermeng ze op de juiste manier voor het gewenste eindresultaat. Scheikunde maakt dingen simpel. Als je weet hoe de elementen zich gedragen, kun je de resultaten voorspellen. Voilà: niemand raakt gewond of verbrand... gefrustreerd of teleurgesteld.

De reis langs de levensmuur begint met mijn babyfoto’s, gevolgd door alle krantenknipsels over mijn geniale IQ en wetenschappelijke experimenten, met schreeuwende koppen over de jongste deelnemer ooit die het wereldrecord uit het hoofd oplossen van wiskundige vergelijkingen binnen een minuut heeft gebroken. Er zijn artikelen over mijn ambitie biochemicus te worden, al mijn medailles hangen er, en cheesy foto’s van mij met beroemde wetenschappers en politici die allemaal met me slijmen omdat ik zo’n kleine slimmerik ben. En dat allemaal vóór groep 8... allemaal vóór ik Sola kende.

Toen ik haar leerde kennen, werd alles anders, wat wel blijkt uit de ruimte die ze inneemt op deze muur. Er hangt ook een kinderfoto van haar, naast eentje van mij met een prijs van de wetenschapsbeurs van de

onderbouw. Haar kleinemeisjesgezicht kijkt me aan. Rond, met appelwangetjes en vlechtjes met kralen tot op haar schouders.

Ik kan het *tik-tak* van die kralen bijna horen, het geluid dat ze altijd maakten als ze haar hoofd draaide om haar neus in andermans zaken te steken.

Op Sola’s eerste dag in groep 8 kwam mevrouw Townsend van de administratie met haar het lokaal van meneer Ringler in gemarcheerd. Dat *tik-tak* van haar kralen klonk tussen al het voorstellen door. Haar donkerbruine huid was zo glanzend dat mijn moeder zou hebben gezegd dat ze net een gekaramelliseerde pecannoot was die vers uit de oven kwam. En Sola grijsde zo breed dat mijn eigen wangen er plaatsvervangend pijn van deden.

Ik weet nog dat ik jaloers was omdat zij zomaar glimlachend een lokaal vol onbekenden binnen kon stappen. En ze glimlachte niet gewoon schaapachtig, nee, ze glimlachte helemaal blij, alsof ze het op de een of andere manier superleuk vond om die nieuwe te zijn of het gevoel had dat ze aan een gloednieuw avontuur begon of zoiets. Zij was niet bang dat iemand haar cheesy zou noemen.

Ik deed veel moeite om ervoor te zorgen dat niemand zag hoe ik me voelde. Ik kon boos, verdrietig, gefrustreerd of zelfs blij zijn zonder dat iemand het in de gaten had. Ik kon mijn gezicht volmaakt in de plooi houden, maar Sola was een open boek.

Ze plofte naast me neer, op de lege stoel van onze tweepersoonstafel. Ik probeerde net te doen of ze er niet was en boog mijn hoofd over de rekenbladen van meneer Ringler of speelde met de legosteentjes die ik stiekem in het opbergvak aan mijn kant bewaarde. Als ik geen oogcontact maakte, zou zij misschien ophouden met mijn kant op kijken.

‘Hé,’ fluisterde ze. ‘Pardon...’

Ik deed of ik niets hoorde, maar toen dook er een papieren tentje op in mijn gezichtsveld. Ik kon de verleiding niet weerstaan en maakte het open. Er zat een snoepgloeiworm in, met een verhaaltje over zijn geniepige leven als inbreekworm. Ik giechelde en keek op, recht in haar indringende (en prachtige) bruine ogen.

Ze liet die zonnige glimlach op me los. ‘Wij worden beste vriendinnen, ik voel het,’ zei ze zelfverzekerd en op profetische toon.

‘Hoe weet je dat?’ Ik kon mijn ogen niet van haar afhouden.

Ze schoof nog een worm mijn kant op. ‘Je moest lachen om mijn verhaal. Je snapt me dus. En ik wist dat je het leuk zou vinden, dus ik snap jou ook.’

Ik probeerde eerst een glimlach te verbergen en deed toen alsof ik me op de breuken van meneer Ringler concentreerde, al wist ik al hoe je die sommen moest oplossen. Terwijl zij in plaats van op te letten druk in haar schrift bleef schrijven (meer verhalen over de inbreekworm, nam ik aan) maakte ik een boeketje legobloemen en legde het op haar kant van de tafel toen ze naar de wc was. Ik wachtte tot ze terugkwam en toen ze het vond, straalde ze alsof ik een miljoen dollar voor haar had neergelegd. Op dat moment wist ik dat ik haar altijd zo wilde laten glimlachen.

Nu leg ik mijn eigen legoboeketje terug op het bureau in mijn kamer. Ik heb er tientallen gemaakt de afgelopen jaren. Ik legde ze in haar kluisje, of op het dashboard van haar auto, of ik stopte ze diep weg in haar tas. Mijn bescheiden manier om haar te laten merken dat ik van haar hou en altijd aan haar denk, ook als ik stil ben en opga in mijn werk en de woorden niet uit mijn strot kan krijgen.

Ik strijk met mijn vingers langs de muur, waarop Sola samenvalt met bijna elke mijlpaal op mijn reis, en zucht. Waarschijnlijk had ze er vanaf mijn geboorte bij moeten zijn. Er zijn foto’s van haar, van óns, op alle denkbare plekken: na school, als onze klasgenoot Kaz en ik bijles gaven aan lui die moeite hadden met de bètavakken; met Porsha verstoppt in de zijbeuk van de kerk van mijn vader om zijn preken te ontlopen; bij optredens van Jimi overal in de stad; bezig een ouderwets steunpakket te maken voor Evan-Rose op haar dure kostschool (waar Sola en ik op zomerkamp gingen, en waar we bijna naartoe waren gegaan); wij tweeën in het aquarium met Ava, kijkend naar het grootste zoutwaterbassin van de Verenigde Staten, terwijl mijn moeder op haar kantoor bezig was met saai logistieke vissenkwesties.

Ik loop langs de levensmuur naar mijn meest gekoesterde afdeling: alles wat onder de kop DE TOEKOMST valt.

Daar hangen al mijn ónze plannen, als een droom die op het punt staat in rook op te gaan.

Howard University na de middelbare.

Samenwonen in Washington.

Een tussenjaar na ons afstuderen om samen een wereldreis te maken.

Een onderzoeksbaan bij een lab of een groot farmaceutisch bedrijf zodat ik genoeg verdien om te zorgen dat zij thuis kan blijven om liefdesromans te schrijven en een bestsellerauteur te worden.

Trouwen.

Drie kinderen.

Liefde voor het leven.

Eeuwig geluk.

Ik krijg een gespannen gevoel op mijn borst. Ik pak mijn observatielogboek en druk het dicht tegen me aan in de hoop dat de spanning zal weg-ebben. ‘Je moet dit oplossen, Stevie,’ zeg ik tegen mezelf.

Ik sla het logboek weer open en kijk aandachtig naar de elementen van mijn nieuwe experiment. De belangrijkste theorie die ik ooit zal toetsen.

Titel experiment: Mijn grandioze plan om de ultieme misser recht te zetten.

Wetenschappelijke vraag: Kun je zorgen dat iemand je vergeeft en weer van je gaat houden?

Hypothese: Als Stevie de juiste romantische elementen combineert om het perfecte romantische gebaar te maken, zal ze Sola’s hart weer veroveren.

Ik neem het stappenplan door, alle mensen die ik al heb geappt, alle gunsten waar ik om heb gevraagd, alle onderdelen van dit experiment die moeten zorgen dat ik het gewenste resultaat bereik. De grootste, risicovolste pseudoscheikundige reactievergelijking van mijn leven. De enige manier om alles wat deze versie van mij in deze versie van het heelal fout heeft gedaan recht te zetten.

Ik wip mams thuishokantoor aan de voorkant van het huis in om mijn telefoon uit de kluis te pakken. Mam denkt dat ik de combinatie niet ken, maar ze kiest cijferreeksen zoals de meeste mensen dat doen: ze neemt een reeks getallen die al betekenisvol is omdat je die makkelijk kunt onthouden. Voor combinaties van vijf cijfers het huisnummer van haar geboortehuis, 52404. De pincode van haar bankpas bestaat uit de laatste vier cijfers

van haar telefoonnummer: 9860. De acht cijfers om in haar telefoon te komen? De dag waarop ze met pap is getrouwd: 22101995. En deze kluis? Mijn verjaardag: 3012.

Ik toets de cijfers in en hoor het triomfantelijke *ping* waarmee het slot openspringt.

De telefoon is natuurlijk leeg. Ik leg hem aan de lader en zak op mams versleten leren bureaustoel. Mijn benen vinden de indrukken die zijn ontstaan door al die uren dat ze hier aquariumverslagen heeft zitten doorne-
men.

Ik wacht met bonzend hart op wat mijn telefoon me te melden kan hebben. Mams bureau ligt bezaaid met papieren: van notulen van bestuursvergaderingen tot wetenschappelijke artikelen over oorkwallen. Misschien zijn mariene biologen rommeliger dan biochemici... maar ik denk dat ik daar nu niet over mag oordelen. Mijn kamer is ook niet bepaald netjes.

De telefoon licht op en komt weer tot leven. Het ontgrendelingsscherm vult zich met meldingen van social media, apps en e-mailpreviews. En berichten van Sola. Het ene na het andere. Boze losse zinnen. Lange lappen tekst vol verdriet en frustratie. Allemaal van de afgelopen paar dagen.

SOLA: Ongelooflijk dat je dat hebt gedaan.

Ik lig er de hele nacht over te malen. Van je idiote 'experiment' dat in wezen ontkrachtte wat wij voor elkaar voelen tot de manier waarop je het etentje bij ons thuis hebt verpest. Ons BELANGRIJKE etentje. Ons grote moment. Allemaal in één weekend.

En je appt niet eens terug! Ik wacht al DRIE DAGEN, maar NIKS!

Geloof je eigenlijk wel in liefde? Hou je wel van MIJ?

Hoe kon je?

ONZE RELATIE IS GEEN EXPERIMENT!

De laatste, echt lange app is van vanochtend:

Weet je? Omdat je zo gek bent op deadlines en data en gedetailleerde verwachtingen en alleen daarop lijkt te reageren, zal ik je die geven. Als ik vanavond om middernacht nog niets van je heb gehoord, is het uit. Je bent me een verklaring schuldig, Stevie. Wat bezielde je, verdomme? Waarom deed je zo waar mijn familie bij zat? En kom nou niet met je wetenschappelijke lulkoek aanzetten. Ik wil zeker weten dat je geen robot bent. Dat je iets voelt. Wat dan ook. Als je me dat niet kunt laten merken, bel me dan alsjeblieft nooit meer. Vergeet zelfs maar dat je me ooit hebt gekend. Er is vast wel een biochemische manier om dat te regelen...

Ik krijg een waas voor mijn ogen, de woorden dansen over het scherm en mijn hart breekt. De scherven branden een gat in mijn maag. Wat Sola zei toen we elkaar voor het laatst zagen, weerklinkt in mijn hoofd alsof ze vlak voor me staat te schreeuwen.

'Geloof je eigenlijk wel in liefde?'

'Als het allemaal maar chemisch is, kun je toch met geen mogelijkheid van me houden?'

'Is onze relatie dan één grote leugen?'

Ik bel haar en krijg direct de voicemail.

Ik probeer het nog eens.

En nog eens.

Geen gehoor.

Ik kom van de stoel. Begin te ijsberen. Ze denkt dat ik haar drie dagen heb laten barsten. Ze had geen idee dat ik huisarrest heb, dat mijn ouders al mijn devices hebben afgepakt en me scherp in de gaten houden. Als ze eenmaal weet waarom ik niets heb laten horen, zal ze het wel begrijpen. Haar woede zal zakken. De rede zal zegevieren... zo zeg je dat toch? Ze zou moeten weten dat ik haar nooit expres zou negeren.

Ik stuur haar berichtjes via elke app die ik maar kan bedenken. Dan open ik mijn e-mailapp, die niet wil synchroniseren. (Zul je altijd zien.) Ik